

Ziehier, wat mij tot heden ter oore is gekomen. Nog altijd ben ik er niet zeker van, dat deze schandelijke dierenmarteling niet gebeurt. Maar laten we tot eer der menschheid hopen, dat de twee bekende jagers en Simon de Jager gelijk hebben en niet de Haarlemsche berichtgever c.s.

L. DORSMAN Cz.

De Notenkraker, *Micifraga caryocatactus* (L). — In groote couranten, plaatselijke bladen en ook in *De Levende Natuur* is dezen herfst gewag gemaakt van het verschijnen hier en daar van den vrij zeldzaam doortrekkenden Notenkraker. We lezen in Brehm, dat deze vogel in den winter van sommige jaren in ons land aangetroffen werd, n. l. in 1847, 1864, 1886—1889, 1893—1895, terwijl hij in andere jaren in 't geheel niet wordt waargenomen.

Hij is standvogel in de Beiersche Alpen, in den Harz, het Reuzengebergte. Ook in Pruisen, Scandinavië en in de Russische Oostzeeprovinciën, maar vooral in de streken, waar de Arveden of »Russische cedar« voorkomt, die eetbare vruchten levert.

De nevengaande reproductie is gemaakt naar een foto van een opgezet exemplaar. In Oct j.l. werd een notenkraker hier op Noordgouwe geschoten, terwijl hij in een boomgaard van de appels snoepte. Onze conservator A. Braber, een tuinknecht,

die zich uit het boekje van Blijdenstein het opzetten van vogels heeft geleerd, heeft hem opgevuld en daar ik meende, dat de vogel zoo zeldzaam was, dat zelfs een opgezet exemplaar een cliché waard was, heb ik er een plaatsje voor gevraagd in *D. L. N.*

J. VIJVERBERG.



Foto J. Vijverberg.

Notenkraker (naar opgezet ex.).

De laatste der Nederlandsche Bevers. — (Uit Martinets Katechismus der Natuur). In 1742 ving men te Gorinchem twee ouden met zes jongen, in 1757 schoot men een anderen in den IJssel bij het bekende luthuis Middagten en in 1770 een bij Hedel, die zich in een rijswaard aan de Maas zes of zeven jaar lang had opgehouden. Hij bedierf daar veel graan en jong hout, waar om men meermalen, doch vruchteloos, op hem een kogel loste. Eindelijk ontdekte men in 't jaar 1770, dat hij op een geknotten wilgenboom, wiens top één el uit 't water stak lag te slapen, waarop er de kapitein De Roock met een schuit naar toe voer en hem dood schoot. De beroemde heemeester Van den Haar te 's Hertogenbosch bevond zijn lengte te zijn vier voeten, gerekend van de gele slaglanden af tot de punt van de staart. Hij woog het dier dat veertig ponden haalde, hebbende veel vets onder de huid en twee beurzen met *castoreum* of bevergeil, ieder zoo groot als een hoenderei, 't geen nog versch zijnde, zeer sterken reuk van zich gaf. De gemelde heer die ze daaruit nam, zag ze in de schaal vier ons wegen. In de maag vond hij geen vischgraten, maar wel een groote menigte fijne schil van wilgenboomen. De romp is daarna opgezet, om in het kabinet des erfstadhouders bij andere zeldzaamheden bewaard te blijven.

't Is dus nog geen anderhalve eeuw geleden dat er bevers in ons land leefden. Indien er thans nog eens een paar het graan en de wilgen belaagden zou het hun wellicht beter vergaan dan het slachtoffer van dien kapitein. Er zijn tegenwoordig in ons land heel wat diersoorten er even na aan toe, om verdeld te worden als de bevers in 1750. Maar wij hopen beter op hen te passen.

T.

De rehabilitatie van de Vlaamsche Gaai. — Met groote instemming heb ik uw pleidooi voor de gaaien gelezen.

Ik ben ook overtuigd, dat deze vogel miskend wordt, en zijn uitroeijing een ernstig verlies zou zijn.

Als jongen hield ik er reeds een in een kooi, die echter binnen hing en toen heeft het